

Bilag I.

Brændselsnævnet,
Holmens Kanal 4.

København K., d. 22. Aug. 1919.

Til Indenrigsministeriet.

Som det vil være Indenrigsministeriet bekendt, ophører den gældende Brændselslovs Gyldighed den 1. November d. A. (jfr. Lov Nr. 200 af 1. April 1919). Da Nævnet nu i Medfør af det ved den citerede Lov af 1. April d. A. givne Paabud har taget Stilling til Spørgsmaalet om en eventuel Pligthugst i Vinteren 1919—20, har man i vedlagte Lovudkast givet Udtryk for Nævnets Opfattelse af, dels efter hvilke Regler en Hugst til Forsyning af Kommunerne med Brænde i Brændselsaaret 1920—21 bør foretages, og dels hvorledes en Afvikling af de trufne Foranstaltninger vil kunne ske, samt endelig optaget Bestemmelser, som sigter til fortsat Ekspropriation for at sikre den fremtidige Produktion af indenlandsk Brændsel.

Til dette Udkast skal man tillade sig at knytte følgende Bemærkninger:

Skønt Nævnet har den Opfattelse, at den Pligthugst, der de sidste 2 Aar har været paalagt Landets Skovejere, i Forbindelse med den tvungne Aflevering af de fremstillede Brændeprodukter og disses Fordeling til Landets Beboere gennem særlige Institutioner, ikke alene har været paakrævet ved disse Aars særlig vanskelige Brændselsforhold, men ogsaa i det store og hele har virket tilfredsstillende og svaret til Hensigten: med den mindst mulige Skade for Skovene at udnytte disse saa stærkt som Forholdene har paakrævet det og at skaffe saa mange som muligt af Landets Beboere en rimelig Mængde Brænde, mener Nævnet dog ikke paa nærværende Tidspunkt at burde fremsætte Forslag om at fortsætte paa samme Maade, først og fremmest fordi man formentlig nu vil kunne gaa ud fra, at Kulsituationen efterhaanden vil bedre sig saa meget i det kommende Aar, at den væsentligste Aarsag til den hele Foranstaltning, nemlig en virkelig Brændselsnød, ikke vil være til Stede, naar det Brænde, der vil blive hugget i Vinteren 1919—20, skal komme til Anvendelse nemlig fra Eftersommeren 1920 og den følgende Vinter.

Dertil kommer, at Nævnet, dersom en Pligthugst for 1919—20 skulde gennemføres paa samme Grundlag som hidtil, næppe vilde kunne foreslaa Hugsten fastsat til mere end ca. 90 pCt. af en normal Brændehugst, om man da fremdeles skulde tage tilbørlig Hensyn til Skovenes Tilstand, og da det maa formodes, at man uden Pligt til at hugge dog vil komme op paa en Brændeproduktion af 60—70 pCt. af det normale, idet man maa gaa ud fra, at Skovejerne altid vil være tilskyndede til at skaffe sig en nogenlunde jævn aarlig Indtægt af deres Skove, vilde det efter Nævnets Skøn under de foreliggende Omstændigheder ikke være rimeligt at gennemføre en saa stærkt virkende Tvangsforanstaltning og at opretholde et saa forholdsvis stort og kostbart Apparat, som den hidtidige Pligthugst maatte medføre, for at opnaa et Resultat af den nævnte Størrelse.